

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 37

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học mục

IV. GIẢI QUYẾT CÁC VẤN ĐỀ CỦA GIA ĐÌNH NHƯ THẾ NÀO?

Chúng ta đang dừng ở mục IV-1. Giải quyết vấn đề kinh tế và đã học xong ý thứ nhất

1. Để lại cho con nhiều tiền, cuộc sống liệu có hạnh phúc?

Câu trả lời là không có hạnh phúc.

Vì sao ạ?

- Vì ít tiền tạo thói quen tiết kiệm; Ít tiền con cháu có hiếu, biết tri ân; Ít tiền có chí khí vì khó khăn.

- Còn lắm tiền nhiều tật, xa xỉ phóng túng. Hơn nữa lắm tiền thì con cháu ỷ lại, không thể tự lập, nên suy vong.

Hôm nay chúng ta sẽ học đến ý thứ 2

2. Để lại âm đức cho con, cuộc sống hạnh phúc

Vừa mới nói để lại tiền cuộc sống không có hạnh phúc rồi, bạn vừa mới nhìn thấy không cần thận nó chết đói, rồi cuộc sống là ăn chơi xa xỉ, đàn đấm, rồi thì cuối cùng là bệnh tật, rồi cũng chết thôi.

Vậy thì để lại cái gì? Để lại âm đức cho con, cuộc sống hạnh phúc.

Chúng ta bắt đầu nghe TS Thái giảng

Tiên sinh Tư Mã Quang từng nói:

- Để lại tiền con cháu, chưa chắc con cháu có thể giữ được; Để sách lại cho con cháu, con cháu chưa chắc có thể đọc;

[Nó chả đọc, nói xin lỗi bạn nhớ, cụ ông nhà tôi để lại cho tôi một tủ sách. Vậy đến khi nào tôi phát hiện ra? Mới cách đây có 10 ngày, vì tôi không chịu đọc! Đấy, tất cả cất bếng vào trong tủ, nhanh nhất.]

Cho đến khi học đạo Thánh hiền rồi, thì bắt đầu nhân duyên bắt đầu lòi ra. Thế cho nên Tư Mã Quang nói rất đúng: Để lại sách cho con cháu, con cháu chưa chắc có thể đọc, nó cất biến đi hoặc là, cất biến như tôi là còn may đấy, là vì tôi nghĩ là chắc là sẽ có lúc đọc. Thế còn nhiều người thì đồng nát luôn, được một ít tiền là coi như là xong, mà không biết được rằng bao nhiêu trí huệ của cha ông để lại.

Tiên sinh Tư Mã Quang nói tiếp]

Không bằng trong âm thầm để lại âm đức cho con cháu mới là cách tính dài lâu cho con cháu. *[Đấy ạ.]*

Trong Kinh Dịch có câu giáo huấn rất quan trọng “Tích thiện chi gia, tất hữu dư khánh” (tức là Nhà chứa điều thiện, tất có dư niềm vui).

Âm đức không chỉ có thể hỗ trợ cho con cháu đời sau, mà ngay khi chúng ta làm việc thiện, ngay trong quá trình lập thân hành đạo này, đã làm thân giáo tốt nhất cho con cháu đời sau. Cho nên cha mẹ có trí tuệ, sẽ chọn lựa như vậy.

[Thế là bạn tu thiện thì cuối cùng con cháu bạn cũng được hưởng, có phải mình bạn được hưởng đâu. Bạn làm ác thì trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đã nói gì ạ? Nếu chết mà chưa hết tội thì con cháu tiếp tục gánh chịu tai ương, bạn có nhớ câu ấy ở trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên không ạ?

Cũng vậy, bạn làm thiện bạn tích dư đến đời này đời sau, thậm chí Hòa Thượng nói có người tích 10 đời thì con cháu 10 đời được hưởng, có người tích trăm đời trăm đời con cháu được hưởng. Như thời của nhà gì ạ? Nhà Chu, hơn 800 năm cơ mà; Phạm Trọng Yêm cũng hơn 800 năm cơ mà; Khổng Lão Phu Tử gần 3000 năm, Diệp Trạng Nguyên 300 năm. Thế cho nên bạn để lại, bạn tích phước lại cho con cháu, (đương nhiên trí tuệ cũng

là một phước) mà nó gặp được đạo Thánh Hiền nó tiếp tục tu thì sẽ rất lâu bền.

Đó ạ! Không phải là tích đến lâu dài bằng vàng để lại cho con, không được, vì rồi cuối cùng nếu như nó không dạy thì nhanh chóng cả cái tòa lâu đài bằng vàng ấy cũng thành mây thành khói. Và cuộc đời chúng thì cuối cùng cũng vẫn cứ đi xuống hố.

Viết sách để lại như cụ ông nhà tôi thì sao? Cụ ra đi đến 12 năm rồi cũng không sờ vào cái tủ sách đấy. May quá chứ lại, cách đây mười hôm thì bắt đầu giở ra.]

Tư Mã Quang (1019–1086) là một nhà sử học, học giả Trung Quốc, thừa tướng của thời nhà Tống. Ông là tác giả của cuốn sử nổi tiếng Tư Trị Thông Giám.

[Tư Trị Thông Giám: Ghi chép lại tất cả những cái sai qua các triều đại, và những cái gì mà các vị vua, các vị quan mà bị mắc để làm cho gọi là “khuyh gia bại sản” hoặc là mất nước thì làm gương cho thế hệ sau phải tránh. Những cái gì mà làm cho quốc gia, cho gia tộc hưng thịnh ông ghi chép lại những cái điển tích đấy để mọi người nhìn để học theo.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thế hệ của phụ thân tôi, vì đời sống tương đối khó khăn, có năm anh chị em, họ đi học không cần phải cha mẹ thúc đẩy, hơn nữa anh chị em đều rất hòa thuận.

[Nghèo nên thương nhau. Chẳng biết các bạn thế nào, ngày trước mà ví dụ như là mỗi một cái phiếu N nhân dân mà được 1 lạng đường ấy, tôi còn nhớ mỗi một lần mẫu thân tôi đi lên sơ tán để tiếp tế cho con cái ở trên sơ tán thì bao giờ cũng mang theo cái gói đường xi măng, bạn biết nữa cân với một cân. Thế thì bà tôi mới mở ra, mới thấy các cháu cứ nhìn chằm chằm thôi, thì mới lấy một cái thìa, xé một cái mảnh giấy, cụ ông thì hay gọi là tờ nhật trình, tờ báo, mà trước đây là hay gọi thế, cắt ra nó vuông vuông như thế này. Thế xong bà tôi mới lấy 1 cái thìa nhỏ bà tôi xúc vào đây mỗi một cái miếng giấy này là được một nửa cái thìa đường nhỏ thôi, được một tí thế này. Thế là gói lại như cái gói mì chính thế là cho con, thế là lúc nào thích thì ăn, nhưng mà có phải là để được lúc nào đâu, bỏ ra ăn hết. Ăn hết thì sao? Quay ra xin anh chị mình. Anh chị thì sao? Cũng cho, bởi vì thương.

Đấy, nghèo khổ thì cuối cùng thành như thế, mà cuối cùng anh chị em lại rất là bao bọc nhau, rất là thương nhau.]

Cho nên chỉ cần đời sống trải qua được tốt, cố gắng nâng cao trí tuệ của con cái, đời sống tinh thần của con cái, thì gia đình vẫn có thể kinh doanh tốt.

[Bây giờ nói đến phương pháp kiếm tiền, vừa nói đến là bạn muốn gia đình hạnh phúc không phải có nhiều tiền. Vậy thì bạn muốn gia đình hạnh phúc là gì? Để lại âm đức, tức là “tích thiện chi gia tất hữu dư khánh”, nhà nhà tích thiện con cháu sẽ có phước. Đấy ạ. Nhưng bây giờ lại chỉ cho bạn phương pháp kiếm tiền.

3. Phương pháp kiếm tiền thế nào?

Mục này có 2 ý

- Một: Giàu không phải do nhiều người cùng kiếm

- Hai: Giàu có là do bố thí tài

Chúng ta bắt đầu học

Thứ nhất: *Giàu không phải do nhiều người cùng kiếm*

Chúng ta xem tiếp, có phải nếu chỉ một người trong gia đình kiếm tiền thì số tiền sẽ kiếm được ít hay không? Hay là có phải hai người trong gia đình đều đi kiếm tiền thì số tiền sẽ kiếm được nhiều chăng? Không phải!

[Cái này thì rất là rõ, trước đây ở nhà gần nhà tôi có một cái cô đấy, cô là học vô tuyến điện Đại học Bách khoa ra, kỹ sư, tên là cô Tú, tôi nào cũng thấy cô ấy xách làn trong đấy có 1 cái mỏ hàn, 1 cái đồng hồ điện tử để cô đi đến các nhà chữa ti vi, rồi chữa đài các thứ ..., để cô kiếm tiền. Thế tôi mới nghĩ là chắc là được nhiều tiền lắm, thế hôm ấy hỏi:

- Chắc là Chị Tú chị ấy cứ tôi nào cũng xách làn đi chắc là kiếm được nhiều lắm?

Bảo:

- Chẳng được đồng nào. Vì sao ạ? Bởi vì cứ chữa xong vừa mới về nó hỏng, hỏng thế là người ta lại gọi réo ầm lên, người ta bắt đền.

Thế là cuối cùng đi rất chăm chỉ chịu khó nhưng không được đồng nào, mà lại lỗ vốn. Thế cho nên không phải là tăng thời gian kiếm, hay cũng không phải là nhiều người kiếm mà ra tiền. Đó!

Kiếm nhiều, tiêu nhiều, vẫn cứ nghèo

Rất nhiều cặp vợ chồng cùng nhau kiếm tiền, thế nhưng cũng không dư được bao nhiêu, vì một mặt bị bạn bè kéo, một mặt thì đi mua những món đồ lại bị gạt.

[Bạn bè thấy kiếm được tiền, rủ, gọi là đi ăn chơi, thế là sĩ diện lên, thế là làm cho mấy buổi là hết sạch. Bởi vì các bạn thừa biết là một cái vé mà vào một cái sàn nhảy, tôi không biết, nhưng mà giờ có đến tiền triệu không? Có ai biết không? Không biết....vâng ạ, thế là nó lôi đi ăn chơi.]

Cho nên chúng ta phải lý giải được, tiền tài thật sự có được từ đâu, người thế nào mới có được tiền của? Phải đem cái đạo lý này làm cho rõ ràng, nếu không cả đời bạn chỉ để kiếm tiền, nhưng cả đời cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Thứ hai: *Giàu có là do bố thí tài*

[Mục này lại có 3 ý nhỏ

- 1- Bố thí tài không nhất thiết phải có tiền*
- 2- Phước báo giàu có tỷ lệ với tài sản bố thí;*
- 3- Cội gốc phước điền đều từ tâm*

Không phải do tăng thời gian, không phải do nhiều người cùng làm, mà giàu có là do bố thí tài.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thần tài cổ xưa của Trung Quốc là Phạm Lãi, tục danh là Đào Chu Công, *[Cái này các bạn thạo rồi, là trước chia sẻ kỹ]*. Ông là người thời đại Xuân Thu Chiến Quốc. Phạm Lãi cùng Văn Chung giúp cho Việt Vương Câu Tiễn. Sau khi khôi phục được Việt quốc, Phạm Lãi nói với Văn Chung:

- Việt Vương Câu Tiễn có thể cùng hoạn nạn, thế nhưng không thể nào cùng phú quý.

Phạm Lãi rất biết nhìn người. Cho nên biết nhìn người rất quan trọng, không biết nhìn người có thể cả đời sẽ nhận được sự ảnh hưởng không tốt.

Bạn xem, Văn Chung không biết nhìn người, ông ta thấy vinh hoa phú quý trước sắp đến rồi, làm sao có thể bảo tôi buông bỏ nó được, ông không bằng lòng. Sau đó thì Việt Vương Câu Tiễn liền “ban” cho Văn Chung sự tự sát.

[Đưa một chén rượu độc, một thanh gươm, tự xử]

Phạm Lãi dẫn theo Tây Thi rời khỏi nơi đó, đến khu vực Giang Nam bắt đầu buôn bán. Ban đầu đi từ làm ăn nhỏ, làm được không bao lâu thì phát tài to. Phạm Lãi lập tức đem những tiền của này đi bố thí hết.

[Đấy, tiêu tiền là trí tuệ đấy.]

Trải qua không bao lâu, trải qua vài năm ông lại phát tài, ông lại đem nó đi bố thí hết cho người bán cùng khốn khổ, sau đó lại bắt đầu từ buôn bán nhỏ. Trên lịch sử có ghi chép: “*Tam tụ tài, tam tán tài*”(Ba lần bố thí, phân phát tiền tài; thì Ba lần phát tài, tiền tài tự đến. *[Sau giàu hơn cả vua.]*

Con người tại sao có tiền của? Nguyên nhân chân thật ông hiểu được, muốn có tiền thì phải bố thí tiền của ra. *[Đây chính là có xả thì mới có đắc. Còn bạn ngồi đấy bạn mưu mẹo tính đủ thứ, không được].* Cách làm của Phạm Lãi như vậy, ông cũng là tuân giáo huấn của Thánh Hiền.

Trong Đại Học có nhắc đến: “Tán Tài tất nhân tụ” (bố thí phân phát tiền tài, thì mọi người sẽ đến). *[Câu này các bạn có cảm nhận thấy đúng không ạ? Quá đúng đúng không ạ.]* Khi chúng ta đem tiền của cho đi, cái gì tụ lại? Tất cả mọi người đều yêu thương đối với ta.

[Hôm trước bác mà mang sách Đệ Tử Quy đến. Khi tôi tiếp một cái là lập tức một ấm trà chanh với đá, đồng thời một phong bì hai trăm. Thế là vui vẻ bắt tay Cư sĩ Bà, là “Xin hứa là lần sau là lên là con sẽ làm chu đáo, Bà không phải lo”. Bê tất cả sách gọi là “Làm thế nào để xã hội an định” mang ra lại mang về. Một mình bê từng ấy thùng, đi ra đi vào xếp đặt gọn gàng.

Cho nên Phật dạy bạn là muốn nhiếp thọ chúng sinh thì có Tứ Nhiếp Pháp, bốn cái pháp để nhiếp thọ chúng sinh, cái pháp đầu tiên là gì ạ? Bố thí, cúng dường. Cho nên đây, “Tán tài tất nhân tụ”. Bạn cứ áp dụng đúng lời Phật dạy mà xem.]

Tất cả mọi người yêu thương đối với ta, lòng người đều hướng đến ta *[tán tài đấy]*, cho dù bạn làm ăn buôn bán gì, họ sẽ đều đến để mua giúp bạn, muốn đến để ủng hộ bạn, vì bạn đã lấy được lòng người.

[Tán tài tất nhân tụ. Bạn nhớ.]

Cho nên tiền tài cho đi rồi chẳng phải là không còn, không phải không nhìn thấy thì là không có, sức ảnh hưởng vô hình của nó, chỉ cần gặp được duyên thì sẽ khởi hiện hành.

[Bạn để ý nhé, không phải vì tôi có tiền đâu, vì cũng về hưu rồi, chẳng làm ăn kiếm tiền gì cả đâu, nhưng bạn cứ để ý mà xem nhé: Bạn tiêu thì rất nhiều, một tháng của bạn có khi những gia đình đến vài chục triệu là chuyện bình thường, hoặc ít nhất cũng vài triệu. Vậy thì hai trăm, nó tỉ lệ rất nhỏ đối với cái tài sản của mình, mình chỉ cần tiết kiệm một tí, ví dụ một chút thức ăn hoa quả đừng để đổ đi, tôi đảm bảo là đủ thừa hai trăm rồi. Bạn tiết kiệm một tí thôi là được, mà cuối cùng bạn lại được gọi là “tán tài tất nhân tụ”. Chứ đừng, nếu không các bạn lại bảo:]

- Bởi vì Cư sĩ Bà có tiền nên Cư sĩ Bà biếu hai trăm.

Tôi không có, không phải thế ạ. Bạn cứ tiết kiệm lại những cái ăn tiêu của bạn, đảm bảo cái số ấy không là gì. Mà bao lâu tôi mới gặp một lần ạ? Lâu lắm rồi Cư sĩ Loan mới để cho người chuyên sách lên là liên hệ, còn từ trước có liên hệ với tôi bao giờ đâu. Thế thì bao lâu mới có một lần? Thì đây là cơ hội mình tu phước rồi.]

Vì vậy chúng ta phân tích, tiền của có nhân, có duyên mới có kết quả. Cái “Nhân” đây là bạn bố thí tài, cái “Duyên” là nỗ lực của bạn, cộng với sự tương trợ của quý nhân và cơ hội đến *[kiếm tiền là cơ hội đấy]*, thì tự nhiên sẽ có kết “Quả” hoặc là tiền của.

Cho nên kinh doanh tiền của cho gia đình, nhất định phải như lý như pháp mà kinh doanh, nếu không thì dù bạn có nỗ lực cả đời, cuối cùng có thể vẫn là uổng phí.

[Đương nhiên có những người họ không bố thí tài mà họ vẫn có thì Hòa Thượng bảo trường hợp này là gì ạ? Phước từ đời trước tu được, cho nên nó mới ăn vào và tạo thành cái số mạng, cái số tử vi của bạn đời này.]

Thầy Thái kể tiếp:]

Chị gái của tôi sau khi mang thai liền từ bỏ công việc công chức của chị. Rất nhiều bạn bè thân thích đều cảm thấy đáng tiếc, ngay đến mẹ chồng của chị cũng thường hay nói với chị:

- Con đi làm đi, mẹ giúp con giữ cháu.

Thế nhưng nhân sanh “có xả, có đắc”. Sau khi chị tôi từ chức thì đến ở trong nhà chúng tôi, sau này con chị đều là chính chị dạy. Chị tôi sau khi từ chức thì một mình anh rể tôi kiếm tiền, nhưng anh rể tôi càng ngày càng kiếm được nhiều tiền.

Vì sao càng kiếm được nhiều tiền vậy? Vì anh rể tôi mang tiền đưa cho chị tôi. Chị tôi nói: “Một mình ở nhà giữ con cũng không dùng vào đâu” nên thường hay mang đến đưa cho tôi. Chị nói:

- Em mang đi mà in ấn kinh sách, làm một số việc thiện.

Chị tôi biết giúp chồng mình tu tài bố thí, cho nên chồng của chị kiếm tiền được ngày càng nhiều. Có lần hai vợ chồng chị đi mua đồ, cũng gặp lúc trung tâm mua sắm lớn khai trương, có thể bốc thăm trúng thưởng, giải hạng nhất là một chiếc xe hơi. Chị tôi cũng viết tên địa chỉ bỏ vào thùng tham dự thưởng. Không bao lâu, trung tâm mua sắm gọi điện thoại đến nói:

- Cô Thái ơi, cô đã trúng một chiếc xe hơi rồi.

Cho nên hiểu được bố thí là nhân, có tiền của là quả, “trong số có thì nhất định có”.

[Hòa Thượng nói là khi bạn tu phước ý, thì bắt đầu bạn hãy bình lặng mà bạn chiêm nghiệm khi quả báo nó đến, khi quả báo nó đến, phước đến bạn sẽ rất phấn khởi và khi cái sự phấn khởi hoan hỷ bạn lại càng nỗ lực tu phước nữa.]

Cho nên hiểu được bố thí là nhân, có tiền của là quả; “trong số có thì nhất định có”, không phải như quý vị nói: “có rất nhiều người đi làm kiếm được rất nhiều tiền”. Quý vị phải hiểu được trồng cái nhân của tài bố thí.

Một là: Bố thí tài không nhất thiết phải có tiền

Có nhiều bạn nói:

- Tôi không có tiền thì làm sao trồng được cái nhân tài bố thí?

[Đó, bài này chúng ta nghe nhiều lắm rồi đấy.]

Tài này tuyệt đối không phải chỉ có tiền. Bồ thí tài bao gồm cả “nội tài” và “ngoại tài”. Chúng ta làm việc rất nỗ lực, cộng với kinh nghiệm và trí tuệ của quý vị, đây đều thuộc về nội tài bồ thí.

[Thế tôi cũng nghĩ bụng, là chắc là mình làm việc nỗ lực rồi cộng với kinh nghiệm, trí tuệ của mình để mình cúng dường mọi người pháp, thì đây thuộc về nội tài bồ thí. Bây giờ già không làm được nữa, vậy thì quả báo đến là gì? Con cháu nó làm được, nó cung cấp cho mình đủ sống thì thôi].

Ngoại tài là tiền, vàng, tài vật, cùng vật phẩm, những thứ này đều có thể tu tài bồ thí. Bồ thí tiền tài có phải là quyn tặng càng nhiều thì phước báo sẽ càng lớn hay không? Không phải.

[Mà là gì ạ?

Chúng ta chuyển sang ý thứ 2]

Hai là: Phước báo, giàu có tỷ lệ với tài sản bồ thí

Tôi nhớ đã từng xem qua một bài báo, một cặp nông phu, tuổi tác của họ đều rất lớn, cả đời dành dụm được một ít tiền. Lúc đó bên cạnh nhà họ xây một bệnh viện, là một bệnh viện rất tốt. Hai vợ chồng họ liền đem tiền tích lũy cả đời quyn tặng để mua một chiếc xe cấp cứu.

[Bây giờ thầy Thái nói, chứ hôm vừa rồi tivi cũng đưa, ở trong Quảng Bình đấy ạ. Thì cái chuyện mà chuyên chở bệnh nhân đi ra ngoài các tuyến trên này nó khó khăn, nên là gia đình ông bà ấy cũng dùng hết tiền của mình để mua một cái xe, để làm cái xe chuyên chở bệnh nhân ra, giúp đỡ mọi người.]

Mua một chiếc xe cấp cứu của vợ chồng nông phu này so với một xí nghiệp lớn tặng mấy mươi vạn thì người nào phước báo lớn hơn? Người nông phu tích lũy cả đời đều đem bồ thí hết, lòng thương yêu đó của họ có thể tạo phước cho bao nhiêu sinh mạng; Còn xí nghiệp bồ thí mấy mươi vạn đó, đối với họ mà nói chỉ là thế nào? Ngọn tóc mà thôi. Phước điền phải từ nơi tâm mà trồng, phước phần cũng là do tâm sanh. Cho nên khi chúng ta tận tâm tận lực bồ thí, cho dù là tiền nhiều hay ít đều có thể trồng vô lượng phước.

Ba là: Cội gốc phước điền đều từ tâm

Thời xưa có một nữ sĩ, vừa lúc đi ngang qua ngôi chùa, cô liền bước vào chân thành lễ Phật. Lúc đó trên người chỉ có hai xu tiền, cô liền đem hết ra cúng dường. Phương trượng nhìn thấy rất cảm động, đích thân ra làm giúp cô niệm Phật, giúp cô hồi hướng.

Sau này cô được gả vào trong cung, giàu có rồi, cô mang đến theo mấy ngàn lượng đến ngôi chùa ấy, cũng là mang đến để cúng dường, nhưng vị Phương trượng không bước ra, chỉ để cho một đồ đệ ra giúp cô tụng kinh hồi hướng.

Vị tín nữ này liền rất hiếu kỳ, ngày trước chỉ cúng dường có hai xu thì Phương trượng đích thân giúp mình sám hối hồi hướng, thế nhưng hiện nay tặng đến mấy ngàn lượng, vì sao chỉ bảo đồ đệ ra thôi? Vị tín nữ này cũng rất có trí huệ, cô đi thưa hỏi, đem vấn đề này làm cho rõ ràng.

Cô liền chủ động đi tìm Phương trượng, thưa hỏi xem vì sao lại như vậy? Phương trượng nói với cô:

- Hai xu tiền của cô là phát ra từ tâm chân thành, do đó nếu tôi không ra giúp cô hồi hướng là có lỗi với cô. Lần này tuy là cô mang đến mấy ngàn lượng, thế nhưng tâm của cô đã không còn chân thiết như lần trước đến đây, nên để học trò của tôi làm lễ cho cô là được rồi.

Như vậy, phước điền của một người, cội gốc vẫn là ở tâm của họ. Chỉ cần chúng ta có cái tâm này, luôn biết xả tài để giúp đỡ người khác, thì phước báo của chúng ta từng li từng tí đều có thể tích lũy.

[Dù ít nhưng bắt đầu xuất phát từ tâm, nhưng lại phải nhớ là cái tỉ lệ tài sản là điểm số của việc là bạn có chân thành hay không, chứ không thể nói, tôi cũng nhắc rất nhiều rồi, là không thể nói rằng là tôi bố thí từ tâm, tôi cười tươi với mọi người, thế rồi là tôi khen tặng mọi người, rồi tôi chúc mọi người một ngày tốt lành, thế nhưng mà tiền tôi thì tôi thể là các bạn có khó thế hay khó nữa tôi cũng không bỏ một xu, thế thì không được. Vâng ạ.]

Cho nên, đối với vấn đề tiền tài, chúng ta có sự nhận biết chính xác, sẽ không còn sợ được sợ mất.

Bình thường khi nhìn thấy người khác kiếm được nhiều tiền, tâm của bạn sẽ thế nào? Sẽ thấp thỏm không an. *[Đấy ạ.]* Không cần thiết! Chúng ta cứ thành thật mà tu tài bố thí của mình, tự nhiên quả báo liền hiện tiền.

Như vậy là mặt kinh tế giải quyết rồi. Kế đến vấn đề giáo dục con cái.

[Bây giờ tôi xin hỏi lại các bạn, cả một bài như thế, giải quyết vấn đề kinh tế, bạn nỗ lực kiếm tiền, vậy thì bạn để lại tiền cho con thì liệu gia đình có hạnh phúc không ạ? Không ạ, để lại tiền thì nó tiêu xài phung phí, mà hết thì nó chết đói.

Bạn để lại sách có được không ạ? Ít người đọc, nhớ, vâng chứ không phải là không, cũng có chứ ạ. Vậy thì Tư Mã Quang nói chúng ta để lại gì ạ?

- *Để lại âm đức.*

Xác định rõ, vậy thì bây giờ kiếm tiền để phục vụ cho cái gia đình này thì thầy dạy chúng ta là, cách kiếm tiền.

Có phải là nhiều người cùng kiếm thì được không ạ? Không phải. Có phải tăng thời gian kiếm lên, mọi khi chỉ có 8 tiếng, bây giờ lại lên thành 16, 20 tiếng. Có được không ạ? Không được.

Vậy thì bạn phải làm gì ạ? Bỏ thí nội tài và ngoại tài.

Nếu như mà tiền tài mình không có thì bạn “Phước điền canh tâm”. Bạn phải nhớ tất cả xuất phát từ tâm chân thành.

Bài giảng của Tiến sĩ Thái hôm nay chúng ta dừng tại đây. Bây giờ chúng ta chuyển sang phần đọc thêm]

Chủ đề: NGHÈO MÀ HẠNH PHÚC

(Nguồn: Sưu tâm)

"Khi mới xây dựng gia đình, vợ chồng tôi đều rất nghèo, tài sản của 2 vợ chồng tất cả chỉ có hai chiếc xe đạp cũ, tôi được một chiếc do cha mẹ tôi chắt chiu mua được từ thời tôi học xong Đại học; Chồng tôi cũng có một chiếc do người anh đi học ở Liên Xô mua cho. Đơn giản là vì tư thân phụ mẫu đều là cán bộ nhà nước, hoạt động cách mạng “nòi”, nên khi kháng chiến thành công vào năm 1954, từ chiến khu Việt Bắc về Hà Nội thì đến bản thân các cụ tài sản cũng chỉ có 2 chiếc ba lô, và sau đó được nhà nước phân nhà cho ở mà thôi, chứ có gì đâu mà để lại cho con cháu.

Đến khi tôi sinh con đầu lòng thì cuộc sống vô cùng khó khăn vất vả hơn nữa. Tôi còn nhớ có một lần sau khi lĩnh lương xong, tôi quyết định đi lên phố Hàng Đào để tìm mua cho con một cái bô bằng nhựa. Đồ nhựa ở miền Bắc bắt đầu có từ khi miền Nam giải phóng vào năm 1975 nên không rẻ. Khi lên đến nơi tôi thấy 1 cái bô nhựa màu đỏ, cũng là trông tầm tạm, liền hỏi người bán hàng:

- Anh cho em hỏi cái bô nhựa này bao nhiêu tiền?

Người đàn ông bán hàng ngược nhìn tôi bằng con mắt khinh thị, hất hàm hỏi lại:

- Có đủ tiền không mà hỏi?

Chắc lúc đó trông tôi đi xe đạp cũ, lại gầy gò, lồi thoi với 1 chiếc cặp lồng cơm mang đi ăn trưa treo lủng lẳng ở phía ghi đông xe đạp. Thấy vậy, tôi sợ quá, nghĩ: Chắc mình không đủ tiền thật, vừa xấu hổ, tôi vừa cúi mặt và dắt xe đi. Chưa xong, người đàn ông còn ném theo sau lưng một câu nói mai mỉa:

- Lần sau không có tiền thì đừng có mà học đòi, mất thời gian trả lời.

Thời gian này túng quá, hai vợ chồng bàn cách làm kẹo lạc, làm bánh đậu xanh đi giao các quán nước, kể cả bán bánh mỳ. Mỗi khi ngồi bán bánh là tôi lại đội chiếc nón súp xuống để che hết mặt, không để ai nhìn thấy. Tôi nói vậy để bạn hình dung cuộc sống khó khăn, vất vả đến chừng nào.

Thế rồi cơ hội làm giàu bỗng vụt đến:

Lần thứ nhất: Chồng tôi có một chị gái theo chồng sang Đức để làm nghiên cứu sinh, sau đó chị ở lại mở công ty. Thỉnh thoảng biết vợ chồng tôi khó khăn, nên mỗi dịp Tết khi chị về là thường cho vợ chồng tôi 100 USD để cả nhà ăn Tết. Lần ấy chị về Việt Nam và nói:

- Chị rất cần người sang phụ giúp chị quản lý công ty, vì người ngoài không tin được, em (là nói với chồng tôi) sang Đức quản lý công ty giúp chị, chị sẽ trả lương em 1000 USD/tháng, vừa là chị em giúp nhau, vừa là vợ chồng em cũng đến lúc phải mở mày mở mặt với thiên hạ chứ.

Vợ chồng tôi nghe xong mà như sấm nổ bên tai, mừng vui khôn xiết. Chị nói tiếp:

- Em đừng lo vợ con ở nhà, chị sẽ đưa trước cho em 200 triệu, xem như là tạm ứng lương 2 năm để vợ con ở nhà có cái mà “vung vỉnh”.

Không phải nói, bạn cũng hiểu được là tâm trạng của vợ chồng tôi lúc đó sung sướng đến thế nào. Tôi chạy như bay về nhà để báo cáo với song thân. Khi nghe tôi kể xong, cụ liền nói:

- Chồng con không nên nhận lời làm việc này với 3 lý do sau đây:

Thứ nhất: Việc vợ chồng xa nhau lâu ngày ắt dẫn đến mất mát tình cảm, dù có tình yêu có lý tưởng đến mấy thì với việc xa cách này khiến người đàn ông khó có thể giữ được. Lúc đó nếu có người thứ ba xen vào thì chắc chắn là con mất chồng. Hạnh phúc gia đình theo đó mà sụp đổ. Cho dù lúc này có nhiều tiền, mà nói cho cùng thì đây là tiền con “bán chồng” mình mà thôi. Chưa kể nếu cô gái kia mà ghê gớm thì có khi kể cả tiền con cũng không có; Hơn nữa con cũng là người có nhan sắc, đàn ông mà thấy phụ nữ xa chồng, lại có nhan sắc sẽ tha hồ mà cám dỗ, lúc ấy liệu có giữ được chăng?

Thứ hai: Với con cái thì mất tình cảm cha con. Vì con phải hiểu lẽ thông thường, người cha có phải mang nặng đẻ đau đâu, cho nên để nuôi dưỡng tình cảm cha con cần phải người cha ngày đêm gần gũi chăm sóc con. Có chăm sóc mới có thương, sau này mới hy vọng “Phụ tử hữu thân” (cha con thân thiết), “Phụ tử, tử hiếu” (là cha lành, con hiếu);

Thứ ba: Theo cha biết giờ đây xuất khẩu lao động ra nước ngoài đã thành phổ biến, nên đối tượng sang nước ngoài không còn “thuần” như những năm trước, là chỉ có những lưu học sinh, rồi học sinh Đại học hoặc Phó Tiến sĩ, hoặc thực tập sinh giỏi thì được Bộ Đại Học cử đi nước ngoài. Do đó thành phần sẽ khá hỗn tạp.

Vậy sẽ không thể mong muốn phía nước ngoài họ đối xử với chúng ta tôn trọng như trước đây. Cho nên mới có một nữ văn sĩ viết cuốn “Những thiên đường mù” nói về cuộc sống của những người lao động xuất khẩu ở nước ngoài, tưởng là cuộc sống thiên đường, nhưng thật lại là sự mù quáng.

Cho nên cha kết luận lại là không đi.

Vợ chồng tôi nghe xong tiu nghỉu ra về. Song chồng tôi vẫn không chịu nên nói lại với chị gái và mẹ chồng tôi, cả hai người đều ra sức khuyên tôi nên chấp thuận cho chồng tôi đi, chị tôi còn nói:

- Mày sợ cái gì nào, bác cũng phải có trách nhiệm giữ chồng cho mày chứ, vì con mày là cháu bác, nên bác phải giữ bố cho chúng nó nữa chứ.

Tôi trả lời:

- Chị ạ, ở bên kia, nếu “nhà” em có “bồ” mới, có con mới thì đây cũng sẽ là cháu bác đấy.

Trước mong muốn hừng hực ham giàu nhanh chóng cho vợ con đỡ khổ, cùng áp lực của gia đình nhà chồng, chồng tôi vẫn quyết tâm đi. Thấy vậy tôi nói:

- Vậy trước khi đi thì anh hãy ký vào đơn ly hôn, vì những điều ông nói chắc chắn đúng.

Trước sự kiên quyết của tôi, chồng tôi đành nhượng bộ, vì đi xa là cốt để có tiền cho gia đình sung sướng hạnh phúc, vậy mà chưa đi thì đã ly hôn, tan đàn xẻ nghé, thì chẳng phải là hạnh phúc đã sụp đổ rồi sao? Cho nên chắc anh cũng đủ thông minh để nhận ra điều này.

Lần thứ hai: Đó là vào năm 1989, lúc đó thủ trưởng cơ quan của chồng tôi gọi anh lên và nói:

- Phía chi nhánh trong Sài Gòn, rất cần cán bộ có năng lực chuyên môn như chú, nếu chú đồng ý vào Sài Gòn chú sẽ được thăng quân hàm, lên chức trưởng phòng và cơ quan sẽ phân nhà riêng cho chú. Đưa luôn cả vợ con vào mà định cư, trong đấy nhiều người Bắc làm ăn phát đạt lắm.

Lần này tôi cũng vô cùng hân hoan trước cơ hội thoát nghèo, có nhà riêng xem như cầm chắc, mà vợ chồng lại vẫn đoàn tụ. Nhưng khi về nói chuyện với phụ thân, cụ liền nói:

- Con không nên đi vì những lý do sau:

Thứ nhất: Trong Nam cuộc sống sôi động, cả một guồng quay kiếm tiền hừng hực từng giây từng phút. Cách sống và làm việc của họ là một xã hội tư bản, nên cuộc sống sẽ thiên về vật chất, và làm ăn. Chồng con thì thật thà, đẹp trai, mà con gái Sài Gòn nghe nói là họ nói ngọt ngào, êm tai lắm. Trong khi mình là vợ thì suốt ngày bận rộn nên hay kêu ca phàn nàn, trách móc, lời thôi. Thế là nhờ ra chồng mình bị gái “dỗ” mất thì sao? Vì họ có tiền, có nhà, có lời nói ngon ngọt, còn cái họ cần là một người chồng thương yêu họ.

Thứ hai: Khi con vào đây, chỉ có một mình cùng chồng con, cha mẹ, anh chị em ruột thịt đều không ở gần, lúc con khó khăn biết nương tựa vào ai? Trong khi chồng con nếu đặt trường hợp xấu có thể “đi theo tiếng gọi của tình yêu” (cụ cũng nói hài hước) thì con biết làm thế nào. Hơn nữa đã chuyển nhà, đi thì dễ chứ về thì khó; [ngày xưa nó không phải thuê nhà các thứ nó dễ dàng như bây giờ đâu các bạn ạ.]

Thứ ba: Cha mẹ ngày một già yếu cũng mong muốn có các con nương tựa sau này, vậy mà khi cần thì chẳng thấy con đâu, có chăng bay từ trong Nam ra ngoài Bắc thăm nom cha mẹ chớp nhoáng, mua một ít đồng quà tấm bánh, biếu một ít tiền rồi lại đi. Rồi đến khi cha mẹ chết lại chạy vội về để chịu tang, thấp được đôi ba nén nhang rồi lại chuồn. Đây là đại bất hiếu.

Cha nói thật, việc đưa tiền cho cha mẹ để báo hiếu là việc dễ, còn việc ngày đêm cận kề chăm sóc cha mẹ lúc ốm đau cho đến khi cha mẹ “khuất núi” mới là khó.

Cha mẹ nào chẳng thương yêu con, [bạn nào đã từng ở với cha mẹ già, ốm, chắc hiểu câu này của cụ, đưa tiền rất dễ, rút ra 5 triệu, 10 triệu rất dễ, nhưng cái khó là cái người mà ở cận kề để chăm sóc từng giây từng phút mới là khó], cha mẹ nào chẳng thương yêu con, chẳng nước mắt chảy xuôi, nhưng để con làm việc bất hiếu như vậy thì rồi sau cuộc đời con sẽ ra sao? Còn nếu muốn kiếm tiền thì khi số mệnh mở ra, thời vận đến, số đã có lộc thì không vào cách này thì vào cách khác, làm gì cũng ra tiền.

Nghe đến đây vợ chồng tôi chột tỉnh ngộ.

Cha giờ đã ra đi, dù cha ra đi không để lại cho con tài sản, nhà cửa, đất đai hay tiền vàng gì, nhưng con cảm ơn cha đã để lại cho con trí tuệ của các bậc Thánh Hiền, để cuộc sống ngày hôm nay của con có hạnh phúc.

Và con biết con cũng có phước là biết nghe lời cha, y giáo phụng hành, vì đây là những chọn lựa quan trọng có tính chất quyết định trong cuộc đời...” (Trích: “Nhật ký lời khuyên của cha”).

Vâng ạ! Thời gian đã hết. Bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

Thuộc lòng Đệ Tử Quy

*Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn!]
